

Jan Lemański (1866–1933)

Jan Lemański, poeta, satyryk i bajkopisarz okresu Młodej Polski, urodził się 7 lipca 1866 roku w Głazewie pod Płockiem, a zmarł w 1933 roku w Warszawie. Jego rodzicami byli Marianna z Nadratowskich i Piotr Lemańscy. Jan ukończył w Płocku gimnazjum – słynną „Małachowiankę”, najstarszą szkołę w Polsce, dziś Liceum Ogólnokształcące im. Marszałka Stanisława Małachowskiego w Płocku, a następnie studiował na wydziale prawnym Uniwersytetu Warszawskiego.

Od 1894 roku publikował drobne utwory w pismach warszawskich. W latach 1901–1907 wchodził w skład redakcji pisma *Chimera*, w którym często publikował swoje utwory. Krótko, bo tylko przez dwa lata, był mężem poetki, Marii Komornickiej, z którą się rozwiódł. Autor m.in. „Bajek” (1902), był w składzie redakcji „Chimery”. W jego twórczości widać motywy satyry obyczajowej. W oryginalnych, symboliczno-lirycznych bajkach ironiczna refleksja nad naturą ludzką łączy się z ostrą satyrą na mieszczański utylitaryzm. Stworzył nowy typ bajki z wyraźnymi elementami drwiny. Satyryczną twórczość Lemańskiego można uważać za prekursorską w stosunku do „Zielonego Balonika”.

W okresie międzywojennym był urzędnikiem w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych. Pod koniec życia pracował jako cenzor filmowy. Wtedy wycofał się z życia literackiego i zaprzestał działalności.

Twórczość: *Bajki* (1902), *Proza ironiczna* (1904), *Colloquia* (1905), *Nowenna* (1906), *Baśń o prawdzie* (1910), *Zwierzyniec* (1912), *Bajki o zwierzętach* (1916), *W kraju słońca* (1919?), *Toast* (1923), *Ofiara królowny* (1906) – powieść fantastyczna, poemat satyryczny *Księga rodzaju* (1911), opracowanie *Satyra polska* (1914).